

פיליפ לזניה: האובייקטים של האובססיבי

אדבר כאילו אתם מכירים היטב את מקרה איש העכברושים, בכדי לבחון את המקום של האובייקטים בנירודה האובססיבית ובמיוחד של אובייקט זה שמציינים אותו כאובייקט a.

אם מלכתחילה נראה היה שהפסיכואנליזה היא אך ורק פרקטיקה של פענוח הסימפטום והחלומות, היא לאט-לאט גלשה, במיוחד לאחר מלחמת העולם השנייה בעולם האנגלו-סקסי, לכיוון של חקר היחסים של הסובייקט עם האובייקטים שלו, ובמיוחד עם סוג זה של אובייקט שהאסכולה הקלייניאנית הבליטה כאובייקטים חלקיים.

מאחורי הבלטה זו של האובייקט, היה רעיון אחר: המהותי בפסיכואנליזה לא היה הפענוח של הסימפטום, אלא האנליזה של ההעברה, שנתפסה כ"יחס". ההעברה הפכה לאובייקט האמיתי של הפירוש, והאנליזה לבחינה של הקשר בין הסובייקט והאובייקטים שלו. דרך היחס שכוון בין הפציינט לאנליטיקאי, ההעברה הייתה המעבדה של היחס לאובייקט.

לחזון זה של הפסיכואנליזה התנגד לאקאן הראשון.

החל במקרה של איש העכברושים, פרויד מציין שהיחוד של הנירודה האובססיבית הוא שהמודחק שם נעשה זמין לא בזיכרון אלא באמצעותה של שיבה, של הופעה מחודשת של החומר המודחק בפנימיות של יחס ההעברה עצמו. הנירודה האובססיבית הופכת בכך למחוש לגביו האנליזה של הנירודה מותקת גם כן לעבר אנליזה של ההעברה.

ההשערה הבסיסית של פרויד היא שאיש העכברושים יכול היה להרגיש שנאה ביחס לאביו. בשנאה זו לא היה לפציינט "אמונה מספקת" היות שלא הופיעה בזיכרונות שלו. הזיכרון היחיד מסוג זה שהשיג פרויד הוא זה של כעס של איש העכברושים, כעס בו הוא מקלל את אביו תוך כינויו "מנורה, מפית". נטייה עוינת זו נפרשת ביחס של איש העכברושים כלפי פרויד והיא תגרום לשכנוע של הפציינט, שבהעליבו את פרויד ואת משפחתו, לא יוכל כבר להטיל ספק בשנאתו כלפי אביו.

פרויד חוזר ללא הרף על הסיבה האמיתית לעוינות של הפציינט: האב מפריע למיניות של איש העכברושים. מיניות זו היא מאידך די מופרעת. לאיש העכברושים יש חיי מין ואהבה באנליים, אך מיניות זו שמפריעה לו קיימת גם דרך ריבוי של נטיות או של דחפים חלקיים. מיניות זו מופיעה בהתחלה כסקרנות בצורה של מציצנות. מגיל צעיר ביותר, איש העכברושים רוצה לראות נשים עירומות, והוא רואה אותן, את האומנות שלו למשל. אפילו אם מה שהוא רואה אינו ברור, מוזר! curios!, לראות זה מהצד של האיווי, אם נתייחס למה שלאקאן יביא בסוף שנות השישים: האיווי של איש העכברושים הוא "לראות את האיווי", להפכו לנראה, למקמו בכך בייצוג.

יש קשר בין הסקרנות ובין האיווי. לראות, מהדהד עם לדעת את האיווי^[2], זה איווי "לדעת מה ישנו."

ההיפוך של איווי זה הוא מועקה. המועקה היא שמא האחר יידע את האיווי של הסובייקט או את המחשבה של איווי זה. המועקה העיקרית היא שיקרה משהו לאביו "בגלל" מחשבות האיווי שלו משהו שיהיה התוצאה של סקרנותו, משהו שלא יכול להיות ידוע היטב. רואים כאן את היוסודו של קשר ראשון בין המבט, הידע והאיווי. האובייקט עכברוש, הוא האובייקט שיגלם מועקה זו, שיתן צורה לאותו משהו לא-ידוע ואשר יהיה זה שיתן לפציינט את שמו. בעוד שהיחס של הסובייקט לסקרנות המינית הוא ברור, היחס לאובייקט עכברוש הוא לא מוגדר, מעורפל, אפילו אפל. במישור זה חוזרים לתחום של מוזרות מטרידה. העכברוש הוא החיה הכי מוכרת לסובייקט וגם הכי מוזרה. יש שם משהו שהסובייקט אינו יודע. זה היפוכו של הידע. העכברוש מגלם, לא את מה שניתן לראות או לדעת, אלא משהו שאותו רק אין יודעים: מהו הרצון האפל, ה- לרצות של מת או של אישה? מה רוצה האחר? לא את מה שהוא יודע, אלא מה התיאבון האמיתי שלו?

בנירודה האובססיבית, הטראומה אינה משהו נשכח, אלא משהו שפשוט הפך לניטרלי. הזיכרון "הופשט" מהמטען האפקטיבי שלו, מטען שיתמקם במקום אחר. זה טיפוסו לעצם צורת האבל של איש העכברושים. זה שם שמתערב מה שאמרנו לגבי ההעברה. הרעיון של פרויד הוא שרק ההעברה תאפשר לאפקט לעלות שוב לפני השטח. כלומר, שההעברה תיתן-מחדש לדברים אתגר, ערך, התרגשות, דהוד ותאפשר לאובססיבי לצאת מהאדישות. בריפוי של האובססיבי, השאלה היא: האם נצליח להשיג מן הפציינט ישום מסוים?

איש העכברושים, בהעברה, לא יכול להיחלץ מן האפקט המשכנע של האנלוגיה המושלמת בין פנטזמות ההעברה והמציאות האדיפאלית של "פעם" שמעלה פרויד. אך מהי המציאות של פעם? ממה עשויה המיניות של איש העכברושים? פרויד מצמצם אותה לכמעט כלום: עירוב של אוטו-ארוטיות ופעולה ממנה הסובייקט הפיק סיפוק. פעולה זו, שהיא קבוע של הנירודה האובססיבית, היא ההיפך מהתשוקה ההיסטרית, שלא פועלת אלא סופגת. זאת פעולה שכוללת חלק של הרס שפרויד מאפיין כסדיסטי. סדיזם זה הוא תו שיאפנן את היחסים של הפציינט עם כל האובייקטים שלו. למשל, יש את הסדיזם האוראלי של העכברוש שנושך ושהוא גם קניבל.

איש העכברושים נשך ילדה קטנה בהיותו בן שלוש-ארבע. זה כאן שהוא נענש על ידי האב. יש לציין שזאת אם כך ההתנקשות המשוערת הזו שהייתה עשויה להיות המקור הפוטנציאלי של השנאה של הפצינט.

ה"קניבליזם" של העכברוש אינו יכול שלא להדהד עבור פרויד עם מה שהוא יכתוב בספרו "טוטם וטאבו". מאחורי הטקסים האפלים של הטאבו הקרובים כל כך לנוירוזה, תמצאו תמיד את רצח האב/טוטם ואת טריפתו. בל נשכח גם שפרויד רואה שם את המקור של המוסר ושל הדת. מדוע, בהמשך לרצח האב, צריך בנוסף לטרוף אותו? מדוע העירוב הזה של דחף המוות ושל האוראליות? טורפים בכדי להיטמע, להזדהות עם האב ועם החיה בבלבול ובזהות המאפיינים את היכולת האוראלית להפוך דברים הטרוגניים לשווי-ערך. הקניבליזם הוא המקום בו מתחיל משהו אחר מאשר האוראליות.

מכאן ואילך, נשיכה, ענישה ושנאה לאב יכולים להיות מוצבים ביחס.

המקרה וכן ההעברה, ניתן להתבונן בהם לאור העיקרון של העטלף. אם מסתכלים על הכנפיים של העטלף, זוהי ציפור. אם מסתכלים על הרגליים שלו זה עכבר (souris) עטלף. [3] (chauve-souris – אם מביטים על כנפי המקרה, הוא מסתכם בדרמה אדיפאלית, השנאה באה מיחסים מופרעים עם האב. אם מביטים ברגליים שלו, כל זה שורשו בסדיזם שצובע את היחס של הפצינט לאובייקטים ושובע מהתענגות פרימיטיבית. התיאוריה תדווח על כך באמצעות ההשערה של "פילוג" בין דחפי החיים ודחפי המוות, בין האהבה המאחדת והמטמיעה והשנאה שהורסת. פילוג דחפי זה מטה את הסובייקט אל הנירוזה האובססיבית, מדגיש פרויד ב-1919

האמביוולנטיות המופנית לאחר האבהי, האם היא מוצאת את התנעתה ביחס הראשוני של הסובייקט לאובייקט כשהסדיזם שלו (של היחס הראשוני) נושא את ההרס של זה האחרון? אם לוקחים את הדברים ככה, עלול הדבר לגרום לאנליטיקאים לנסות תמיד לחסל את התוקפנות.

נבחן כעת את המרכיב האנאלי של יחס זה לאובייקט. יחס אנאלי ייחודי זה מגורה ומתעורר על ידי עצם הסיפור של עינוי העכברושים. העכברוש, למעשה, אינו רק טורף, הוא גם המייצג של מה שפרויד מציין כ"אכזריות אגואיסטית וחושנית" שהיא אחד השמות של ההתענגות האוטו-ארוטית של הסובייקט. האנאליות תקשור את הארוטיזם לאגואיזם כמו לסדיזם, אבל גם לנרקיסיזם, במידה בה האכזריות היא אגואיסטית. האכזריות אינה זקוקה לאחר, וגרוע מכך, היא הורסת אותו. מגלים שוב כך את הסיפוק הבודד המונח כמקור של הנירוזה בעבור פרויד.

בודד רוצה לומר ללא האחר, או ללא המקום של הסמל, או ללא הידע שיאפשר להתענגות זו להיות מיוצגת. ה"אחר" של סיפוק זה אינו אלא המסמן שהיה מייצג אותו, אם הוא היה קיים, אך שאינו יכול להופיע גם הוא אלא בצורה שהיא מעט מוזרה ומטרידה, השתקפות סימפטומטית של אטימותות[4]

היות שההתענגות היא בלתי ניתנת לייצוג, מסמן זה ש"היה יודע" לייצג את ההתענגות של איש העכברושים, אכזרית, חושנית ואגואיסטית (משמע ה PHI - הגדולה) הוא פיקציה. מאחר והוא אינו באחר, משהו יהיה מראית-עין צל ההתענגות המטרידה. העכברוש הוא תחליף לא ראוי ופחות ערך של מסמן PHI זה שמאיים על הסובייקט. אבל, בהרבה אופנים, יותר מגוונים מאשר אלה של האוראליות, האנאליות הורסת את האובייקט. בסמינר ה X-שלו, המועקה, לאקאן מציין שהאובייקט האנאלי הוא האובייקט שהוא בר העברה ובר חליפין במלא מובן המילה, הנציג עצמו של המסחר. בעוד שהאובייקטים האוראליים הם האובייקטים שאתם הנכם, האובייקט האנאלי מעררב את האובייקטים בתוך היש שלכם. זה מה שמפעיל החליפין: אם ערך השימוש הופך אובייקט ללא בר השוואה, הערך של החליפין הופך את כולם לשקולים. זה אחד המובנים של העכברוש: כל העכברושים דומים זה לזה, הם מתרבים, הם פולשים לסצנה.

האובייקט שניתן להעביר הוא זה שמוותרים עליו וגם הנציג של הרגע בו, נסחפים על ידי ההתענגות, אתם נכנעים כסובייקט ל"סיטואציה" כאשר אתם כבר לא יכולים להימנע. איש הזאבים הוא זה שמלמדנו זאת. לאקאן, בחלק של סמינר X על המועקה, שז'א. מילר נתן לו את הכותרת "'על האובייקט שניתן להעביר" אומר לנו שהסובייקט "נכנע לסיטואציה" (לסצנה הפרימיטיבית) וצולל לתוך ההתענגות האנאלית: זה הרגע שבו איש הזאבים כבר לא מחזיק בסובייקטיביות שלו. היא נכנעת, והוא עצמו הופך לאובייקט אנאלי. [5]a, הוא עושה וויתור על המעמד שלו כסובייקט, מייצר במועקה אובייקט שניתן להעבירו, אוקף, ונעלם כסובייקט בהפכו לאובייקט שמייצג אותו: למול ההתענגות, הוא פורש. האובייקט האנאלי מוחק אותו, בא במקומו. פה יש נגיעה מזוכיסטית יותר מאשר סדיסטית. המקור של האנאליות הוא מזוכיסטי. זאת הנפילה, אך נפילה שחושפת אחרת: הרגע שאין לבטאו שטרם הסובייקט בו משהו ממה שהוא הינו נופל. נציין שמה שנופל מהסובייקט זה האובייקט האנאלי, לעומת זאת, מה שנופל "עם" הסובייקט זה משהו אחר, זה האובייקט האוראלי (כאשר אתם מרפים מהשד, זה את הווייתכם שאתם נוטשים. כך הבולמיים אומרים היטב כיצד במשברים, ההוויה שלהם נסחפת על ידי ההתענגות האוראלית).

אתם כבר תופסים שהסדזים אינו הכאב. יש לו קשר עם מה שהסובייקט יכול להפעיל מהווייתו כפי, במעשה הגבורה, לדוגמא, כפי שמדגיש לאקאן, של ניסיון להחזיק עצמו בהשגחה, על סף הנפילה, למול החור העמוק עד אין חקר של מה שלאקאן מכנה: "הלוע הפעור של החיים"[6], של תאבוננו הטורף!. מה רוצים החיים? לטרופ!

התיאבון האוראלי האמיתי הוא זה שמועבר מהרעב האפל ההוא ושמתייחס לידע, לסקרנות הטורפת המוצאת את שורשיה באוראליות. אתם רואים שאנו נמצאים לא בטור של אובייקטים שהיו מובילים מהאוראלי לאנאלי אלא בתוך מעגל תופתי בו האובססיבי הוא עד, עכברוש טורף ונטרף.

אם האובייקט האנאלי הוא במתאם לנרקסיזם, זה גם שהנטייה להרוס, הנמצאת במתאם עם הגנתו, יוצרת את הנטייה להחזיק, לשמור, לשמר. ויש כאן פונקציה של הנרקסיזם: זה משמר.

עבור פרויד, שלמד זאת מן האובססיביים, האובייקט האנאלי, זה גם: הילדים, הפין, הכסף, כל מה שיש לשמור או להרוס, לאבד דווקא. זה שם שעבורו נפגשות הדיאלקטיקה של האובייקט וזו של האדיפוס, במישור האנאלי: החטא של האב הוא באי-הסדרת החוב של המשחק. חוב ההתענגות של האב הוא שלא שילם. ההתענגות האנאלית מצטלבת עם האדיפוס, מכאן הנישואין והחוב שלא שולם לבחורה הענייה (מפני שהאב התחתן עם הבחורה העשירה), כשהמענה הוא החוב שבלתי אפשרי להסדירו ביחס למשקפיים.

לאקאן לא הפסיק להדגיש את הסכנה הכרוכה באישור ה"קִיבֶעוֹן" הכפייתי של האובססיבי במישור של האנאליות. כך גם לגבי ההרסנות. עלולים לעשות זאת או על ידי תיקוף תוקפנותו בהעברה או בהפחתתה על ידי פירושה באמצעות הציר האנאלי ("אתה לא רוצה לשלם", "אתה רוצה ללכלך הכול"). זאת טעות, מפני שזאת הדרך הטובה ביותר לא לצאת מזה. לאקאן הדגיש קודם כל שהטעות הייתה לקבע את הסובייקט לתביעה. האובייקט האנאלי אמור להיות מה שהאחר תובע. ומה שהאחר תובע, התביעה כאובייקט, מאפשרת לחמוק מהשאלה באשר למה שהוא רוצה!

לאקאן עשה מאמצים רבים להזיז לתחום של הפאלוס את התופת הפרה-גניטלית של הפוסט-פרוידיאנים.

פרויד טען ש"המשמעות הפאלית של העכברושים נשענת על הארוטיזם האנאלי". האנאליות היא הבסיס של הפאלוס, שייתן למועקת הסירוס את הדגש המדויק שלה, זה של ההחזקה בפאלוס זה ושל הנתניה שלו, דרך טובה לשמרו כהיות של ההוויה, מפני שבהיותו כזה, הסובייקט יכול לתת אותו בעודו משמר.

מוריס בובה (Maurice Bouvet) בן זמנו של לאקאן, אליו התייחס סרג' קוטה (Serge Cottet) חשב שהאובססיבי פוחד להרוס את העולם או שהעולם ייהרס. סרג' קוטה הראה שזה תרם רבות לכך שמבלבלים פסיכודה ואובססיה. למעשה, האובססיבי פוחד להרוס את האחר. בסמינר, ספר [7, V] לאקאן אומר לנו: "זה בהחלט וודאי שהאובססיבי נוטה להרוס את האובייקט שלו."

לאקאן גם מראה שבאיווי, האחר, כמקום של המסמן, מוכחש. יש מן הבלתי ניתן לניסוח באיווי וכך האיווי מכחיש את האחר, כמקום שבו זה יודע ושבו זה עובר סימבוליזציה. האחר, בכדי להתמיד, צריך להיראות אם כך "מצומצם לתביעה", כלומר, כזה שספג המתה של האיווי שלו, שהופעלה על ידי המסמן, ההופך את התביעה לתביעה למוות. העכברוש הוא גם המתה זאת. האובססיבי 'ממית' את הפרטנריות שלו, למשל על ידי רצונו לעשות סימבוליזציה של האיווי שלהן (שהן תגדנה לו מה שהן רוצות) או על ידי השפלתן (היא רוצה שמלת פראדה: יש אותה אחת ב H&M הרבה פחות יקרה!). בכך הוא משיג במהירות שהתביעה של הפרטנרית שלו תהפוך לתביעת מוות, כלומר שהיא תהפוך לתליין בלתי ניתן לריפוי, לחיית טרף בתמורה...

בכדי להתנגד ל'המתה' זו, האובססיבי יעשה הכול בכדי לקיים אחר שלאקאן יציין כפאלוס המוחלט, לו הוא יצטרך להוכיח את כוונותיו הטובות! זה מה שעושה איש העכברושים בהציגו עצמו לראווה למול רוח הרפאים של אביו המת. הכוונות הטובות דומות לעיתים קרובות לרעות!

בכדי שיסלחו לו, הסובייקט יצטרך לבצע מעשי גבורה שונים. הוא יהיה כך בעצמו תלוי מעל ללוע הפעור של האחר בהתרסה שאין לה עניין אחר מאשר לשמר את הפיקציה של האחר. התגריותיו בהעברה מוסברות על ידי כך.

בפעולה שניה, לאקאן מציע דווקא להראות לסובייקט שמה שהוא רוצה להרוס, אין הוא ביסודו לא האחר ולא האיווי שלו, מה שהאחר רוצה, אלא ביתר פשטות את הסימן של איווי זה. זה הפאלוס שאליו מכוונים והפאלוס שהוא הסובייקט הוא-עצמו. מה שהאובססיבי רודף וצד כמו העכברוש, זה הסימן של האיווי. הוא פועל בכך לא רק להרוס את האחר, אלא בדיוק לגרום לו לוותר על איוויו בסרב לו את הסימן של האיווי. ההסכם, ההדדיות, הם כאן מכשירים.

זה כולל, למעשה, את עובדת ההשפלה, ההנמכה, הפחתת הערך של הסינגולאריות של האיווי. וכאן מוצאים את ההשפעה של האנאליות ושל האובייקט הניתן להעברה: העכברוש הוא פלורין [מטבע], כמספר העכברושים, מספר הפלורונים. אבל בסופו של דבר, הכלכלה מראה גם שהכול ניתן לצמצום לפלורונים ולעכברושים! האובייקט הניתן להעברה מטיח באמצעות הפיכה לזהה.

ניתן לומר שכיום, האיווי נאמד, מוערך, ממוספר אך למעשה זה אותו דבר. זה בדיוק מה שמפעיל איש העכברושים לגבי אביו כאשר הוא הופך אותו לשווה למנורה או למפית, הוא מצמצם אותו לניתן להעברה.

יש קשר בין האובססיה והתרבות: בו בזמן היא מצילה את העולם ומשמרת אותו אך בגרימתה לכך שהכל מתקשר כמראית עין, היא דנה אותו לביבים שהם תחנתם האחרונה של תוצריו!

זה מה שעלולים לעשות כאשר מתעניינים יותר מדי בפנטזיות-ההעברה של האובססיה. עלולים לגרום להתרבות הרצים ולמחיקת האיווי בשקילות של הכול. צריך, רצוי לא לשמוע יותר מדי, להחליף נושא.

לאקאן מדגיש למעשה בסמינר שלו, "סמינר X, המועקה", שניתן למקם את הדאגה של פרויד בעובדה של שיחזור האפקט החל באובייקט האמיתי, כלומר דרך אובייקט המועקה למשל. אובייקט המועקה הוא מעבר לניתן להעברה, אין לו ייצוג.

מה שקשה, למעשה, זה לגרום בהעברה להופעת האובייקט הפועל באיווי ולא לתחליף פשוט שלו. אם האובייקטים כולם שקולים, אם הם שווי-ערך, למה לו, לסובייקט לסכן את הנתינה שלו, אם אפשר להמר על סמבלנט. לאקאן מדגיש שהנירוטי אינו מציע מעצמו אלא תחליף, סמבלנט, הוא-עצמו אחר, כפיל שלו. הדבר עליו הוא מתלונן הוא אמיתי: בהיותו נתון לאובססיה, הוא אף פעם לא באמת כאן, הוא מסתכל, הוא מביט, הוא תמיד כבר במקום אחר, כמו הגיבור של Prison Break.

יותר מכל אחד אחר, האובססיה מראה לנו ומפקיד בידיו את מקבץ ה-agalma שלו, על מנת לשמור לעצמו טוב יותר את מקבץ palean -שלו, האובייקטים סיבת האיווי שלו. הוא מפקיד בידיו את איוויו, לא את סיבתם. ואפילו לגבי הסימפטום, לאקאן יאמר שהדרך הטובה ללכודו, היא לתפוס אותו ב"אוזניים" של הסיבה, באמצעות הצד החידיתי בו לא יודעים מהו האיווי שהסימפטום הוא התוצאה שלו.

זה מה ששייג פרויד בחלום העברה בו איש העכברושים, הפציינט שלו, רואה שני גללים במקום העיניים של בתו של פרויד. כבר, ניתן לציין שזה מייצר קשר בין הסקרנות, המבט, והאובייקט האנאלי, כלומר המשקפיים. זה קצת המפתח של הריפוי גם עם חוסר שלמותו.

לאקאן מדגיש גם שהאובייקט האנאלי, זה לא לגמרי האובייקט של המועקה, גם לא זה של האיווי. המועקה יוצרת ריגוש של הגוף, ריגוש שהאפקט שלו היא היווצרות האובייקט האנאלי. זה מה שמאפשר בעצם לבלבל את הריגוש והאפקט שלו עם אובייקט a. ההתרגשות ההעברתית משחזרת את אובייקט a, מכניסה אותו לפעולה אך לא מאפשרת בהכרח את הגישה לאובייקט a. הסובייקט מנסה נאשות להחזיק בעכבה בסיסית את האובייקט של הריגושים שלו. ריגושו ומאבק זה מחזיקים אותו מתחת למועקתו האמיתית. לא בטוח, אגב, שלאיש העכברושים היה הזמן לפוגשה. ברצייה לבחון את הריגוש של ההעברה, עלולים אם כך גם להשאיר בצד את הסיבה "אמיתית" של האיווי ואת אובייקט המועקה. אם כך אז כיצד לאפשר לאובססיה לצאת ממסחר מבעית זה עם האובייקטים שלו?

כיצד לא לגרום לו להאמין שהאחר, שיכול לחסל את איוויו, קיים?

כיצד לגרום לו להגיע אל כפיות הטובה שפותחת לו את דלת הכלא של תביעותיו, כלא שאתם בונים בכך שאינכם מחזירים אליו דבר?

כיצד לגרום לו לוותר על הפנטזמה של המבט הכול-יכול, בלי לקבע אותו לתמיד להשפלה הכללית שמייצר האובייקט האנאלי?

בסוף שנות השישים, בסמינר ה-[XVI 8] שלו, לאקאן מראה לנו שהאובססיה רוצה לדעת, כמו כל נירוטי, זוהי הסקרנות אך זאת גם ההתענגות האגואיסטית. מפני שהוא רוצה לדעת את היחסים של ההתענגות והידע.

אין זה רק האיווי שאינו יכול להיות מיוצג, זה מעבר לכל ההתענגות והמעבר. זאת היא שניתנת להחלפה והאנאליות תנסה תמיד להשפילה.

האחר מתאווה, לבטח, אך הוא מדאיג בכך שהוא רוצה להתענג, מה שאינו אותו דבר כמו האחר שיודע. שני מונחים אלה מנוגדים ובו בזמן אין אמצעי לגרום לאחד להיות קיים ללא האחר. כל הטראומות וכל הפנטזמות מראות פילוג זה בין אחר שנעשית לו אידיאליזציה וההתענגות שלו, בין האב האידיאלי או הגברת לבין העכברוש, המייצג כאן התענגות זאת.

(אחד A (שנעשית לו אידיאליזציה // (עכברוש)

מה שהאובססיבי משמר ומה שאינו מצליח לשמר זה האחר של ההתענגות. התביעה למוות היא רק דרך לייצר הפרדה זאת בין האחר שיודע מה שהוא רוצה לבין ההתענגות של החיים שרוצה באופן יותר אפל.

כאן הוא המובן האמיתי של הבידוד האובססיבי כמו גם של הפרדה של האפקט ושל הייצוג. וזה נרשם כך: S 2 // a

אם האנליטיקאי היה רק המופקד או המקום להפקדת האובייקט ההעברתי, הוא היה מסכים לגרום לאמונה באמת של מה שאינו אלא תחליף של סיבת האיווי או של ההתענגות שיש להכניס לפעולה.

כך, ההעברה אינה אהבה שקרית, או שנאה שקרית אלא אהבה אל האמת שמכסה על שקר לגבי המין וההתענגות.

מה שמאפשר את היציאה זה לעשות שהידע הלא-מודע, המושם בפעולה, ייצר אובייקט שיקיים קשרים חדשים עם הידע. אובייקט זה אינו הניגוד (inverse) של הידע אלא ההופכי שלו. $2S / a$ (envers) זה מניח שהאובססיבי מוותר על ספקותיו כדי למצוא-מחדש במועקה אובייקט זה שיש לו כבסיס ידע מסוים, ידע לא מודע. אך ידע זה ננגס על ידי האמת, הוא מציג את עצמו כמו ידע מסוים, קצוות של ידע, שברגע מסוים מספיקים כדי להפסיק את האוב-ססיה, (ob-cession) אוב-ויתור. מפני שבהחלט יש סירוב להפסקה (cession) האמיתית שהוא גם סירוב לוותר על האובייקט כדי לאפשר לו להפוך לנציג הפשוט של ידע שעשוי מחתיכות, מהקדמות, מהתחלות. ידע, שכפי שהראה לנו ז'אק-אלן מילר, הוא ידע שנמצא רק בראשיתו!

מה שיש לזכור, זה שהאובייקט שמאפשר את פתרון ההעברה הוא אובייקט חדש, הנוצר כמובן על ידי החזרה, אך בו בזמן מייצג גם את הגבול שלה, מפני שהוא המצאה, חידוש, כמו כל תוצר של אהבה אמיתית.

תרגום: אילנה רבין

עריכה: נחמה גסר

[1]תרגום באישור פיליפ לזניה להרצאה שהתפרסמה בכתב העת la cause freudienne, מס' 67, עמ' 55-61.

[2]בצרפתית הדהוד בין/voir לראות לבין/savoir לדעת.

[3]מתוך לה-פונטיין, "אני ציפור, ראו את כנפיה (...). אני עכבר, יחי העכברושים! העטלף ושני הסמורים, פוליו, גאלימר, פאריס 2005.

[4]" האחרות הראשונית, זאת של המסמן, אינה יכולה לבטא את הסובייקט אלא בצורה של מה שלמדנו בפרקטיקה האנליטית לתחום בזרות ייחודית". ז'. לאקאן, הסמינר, ספר XVI, מאחר לאחר, סאיי, פאריס, 2006, עמ' 312.

[5]לאקאן, ז', הסמינר, ספר X, המועקה, סאיי, פאריס, 2004, עמ' 361-362.

[6]לאקאן, ז', הסמינר, ספר VIII, ההעברה, סאיי, פאריס, 2001, עמ' 242.

[7]לאקאן ז', הסמינר ספר V, תצורות הלא מודע, סיל, פאריס, 1998 .

[8]לאקאן, ז', הסמינר, ספר XVI, מאחר לאחר, סאיי, פאריס, 2006.